

Aan Raadsgriffie Maastricht 11 maart 2016.

Rep of reur diech 'ns!, zei mijn vader wel eens.

Dit heeft niets te maken met de bij de jongere zeer bekende manier van bewegen, maar was bedoeld om je te bewegen op een andere manier: neet luij zien.

En een van die mensen was, die we nooit mogen vergeten:

Mr. GLD. Franquinet (1826-1900) hij maakte de slechting mee van de omwalling, die Maastricht zoveel eeuwen had beschermd in 1867.

Hij wist veel zaken voor de afbraakwoede te behouden, zoals Helpoort, Pater Vinktoeren, Waterpoortje Wyck. Hij was eigenaar van de grote Maasmolen welke lag aan het einde van de Hoenderstraat en voor velen minder bekend aan de Maasmolendijk, de allee tussen Maas en kanaal. De gemeente had uitbreidingsplannen maar eigenaar Franquinet weigerde. Hij sloot in 1900 de ogen en hij was nog niet koud, vond de sloop plaats. Door de bouw van de nieuwe brug verdwenen de straatjes Kwadevliegenstraat en Drieemmerstraat, de huidige Gubbelstraat leek behouden, doch het hoekpand aan de van Hasseltkade onderging hetzelfde lot. Pesthuis en Lichtenberg stonden in 1941 op de lijst om afgebroken te worden. Hr Felix glaskunstenaar huurde het Pesthuis voor enkele honderden guldens per jaar en Lichtenberg werd zelfs door de bezetter als cultuurgoed gezien en zijn gelukkig behouden. Het aantal Rijksgebouwen in onze stad uit de vorige eeuw zijn duidelijk te herkennen, vanwege hun wansmaak: het Postkantoor op de plek van het vroegere Statenhuis, het filiaal van de Nederlandse Bank aan de Vrijthof, waar een deel van het Spaans Gouvernement moest opgeofferd worden, beide panden hebben met veel moeite een andere bestemming gekregen, omdat de opdrachtgever van toen ze onrendabel vond. Een ander huzarenstuk was het tweede gat in de Markt het gat van architect Dingemans: een grote rechte weg vanaf de Wilhelminabrug tot aan het Emmaplein, men had zelfs al een naam bedacht voor dit tracee, de Boulevard. Als kers op de taart werd het Dominicanenklooster afgebroken voor een bunkerachtig gebouw aan de Helmstraat bestemd als nieuw onderkomen voor de Grand Bazar, welke failliet ging. Ik wil nog als laatste noemen het oude Stadspark 2 eeuwen geleden aangelegd, nu gereduceerd tot een tot een plekje groen 40% of minder is er nog van over, waar je vroeger met je ouders verbleef, raast nu het stadsverkeer. Parc Monceau in Parijs is even oud en wordt zoals bij ons vroeger nog altijd afgesloten als ons Stadspark. Alleen de Parijzenaar waardeert en respecteert haar goed. We kunnen aan deze serie eindeloos doorgaan. Tot zover de vernielzucht in onze stad

Toen de Belgische tram (mei 1894) zijn intrede deed werd dit vestinggebied Aldenhof en Mgr. Nolenspark doorklieft met een spoorlijn vanaf Tongersesplein naar Vissersmaas. - en in navolging daarvan werd de singel een drukke verkeersader de groene loper van toen is definitief weg. De Tapijnkazerne werd in 1916 gebouwd en in dit Kommengebied waar later de parken Aldenhof met zijn publiekstrekkingen het hertenkamp en de 2 beren Max en Pol kwamen, waar Maastrichtse burgers konden vertoeven, staan niet te wachten op een tweede gat in de muur: handen af van ons erfgoed!

Wat hebben we geleerd?

Nu staan er wat betreft de Tapijnkazerne ingrijpende maatregelen op het programma.

Maastricht heeft als enige stad in het zuiden van ons land, nog redelijk wat cultuur historisch erfgoed van grote waarde, wat Maastricht tot een aantrekkelijke stad maakt voor inwoners maar zeker ook een grote aantrekkingskracht heeft voor bezoekers en bedrijven.

Laten we daarom, voordat er ingrijpende veranderingen plaatsvinden, die onomkeerbaar zijn, eerst maar eens nagaan of deze wel noodzakelijk zijn.

Jef 8 maart 2016

Conclusie van de schrijver over de Stadsronde van dinsdag 8 maart 2016:

Bovenstaande brief heeft mij veel moeite en tijd gekost en achteraf veel spijt. Wat een chaotische vergadering! Waar enkel de wethouder en de heren ontwerpers het woord mochten voeren en waar de "voorlezers" aanwezig mochten zijn als coulissen vulling. We kregen als genodigden de keuze onze mening te uiten aan een van de drie groepen die ingedeeld werden in historische monumenten, parkaanleg en bestemmingsplannen. Ik kon mijn verhaal aan niemand kwijt, er werd maar wat geroepen en gepraat. Tenslotte kwam ik terecht bij de laatste groep, waarbij ik het mailadres ontving om alsnog mijn mening over te brengen aan de Griffie.

In mijn 17 jarige loopbaan bij het Gemeente Archief maakte ik verschillende plenaire vergaderingen mee onder leiding van de dienstdoende archivaris (ook hier was kwaliteitsverschil te proeven) maar 1 ding was duidelijk, je kreeg een programma van punten op je bureau voor de komende vergadering welke afgesloten werd met de rondvraag. Een duidelijk gemis.

Wat heb ik als burger van deze stadsronde geleerd? Dit doe ik nooit meer! Ik kan mijn tijd beter besteden voor mijn fotorubriek "Boe of Wee" in Maastricht met, waar iedereen zijn bijdrage kan leveren aan deze rubriek. Meer dan 29 jaren dank ik mijn succes aan hun bijdrage de burger van Maastricht en dat kan niet gezegd worden in uw stadsronde. Het enige succes wat u geboekt heeft is een oude Maastrichtse uitdrukking van de vorige eeuw: "haw diech ze stom, daan haw iech ze èrrem", zal wel de bedoeling zijn geweest...daarom hoop ik dat de stadsronde van medio april de stadsronde zal worden waarvoor ze bedoeld is.

Met vriendelijke groet,

Jef Bastiaens.

11 maart 2016